

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25606/2024
29.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије – Републичке дирекције за робне резерве из Београда, коју заступа Државно правобранилаштво, против туженог Пољопривредног газдинства АА из ..., чији је пуномоћник Анка Ђеранић, адвокат из ..., ради извршења уговора, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1504/24 од 13.06.2024. године, у седници одржаној 29.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 1504/24 од 13.06.2024. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно одлучивање о жалби туженог.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П 134/24 од 13.03.2024. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се наложи туженом да јој преда 50.000 килограма меркантилног кукуруза квалитета у складу са Правилником о квалитету жита, млинских производа, тестенина и брзо смрзнутих теста („Службени лист СРЈ“ број 52/95) и да му накнади трошкове поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове поступка од 93.937,50 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1504/24 од 13.06.2024. године, усвојена је жалба тужилце и пресуда Основног суда у Руми П 134/24 од 13.03.2024. године преиначена тако што је усвојен тужбени захтев па је наложено туженом да тужилци преда 50.000 килограма меркантилног кукуруза квалитета у складу са Правилником о квалитету жита, млинских производа, тестенина и брзо смрзнутих теста („Службени лист СРЈ“ број 52/95) и да јој накнади трошкове парничног поступка од 93.937,50 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплати 33.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП Врховни суд је нашао да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, на основу Закључка Владе Републике Србије од 06.09.2012. године, којим је Републичкој дирекцији за робне резерве дата сагласност да изврши робну размену 9.100.000 минералног ђубрива за меркантилну пеницу и меркантилни кукуруз по паритетима који су нижи од утврђеног паритетног односа предметних роба у распону од 10% до 20% ради стимулације пољопривредне производње и ублажавања последица великих суша, и сагласности да уговарање робне размене тужиља врши са физичким лицима – носиоцима пољопривредних газдинстава, парничне странке су закључиле уговор о размени 27.09.2012. године, којим се тужиља обавезала да испоручи туженом – продавцу минерално ђубриво у количини од 25.000 килограма укупне вредности 1.360.000,00 динара, а продавац да испоручи Дирекцији меркантилни кукуруз рода 2013. године у количини од 50.000 килограма, укупне вредности 1.360.000,00 динара најкасније до 15.12.2013. године. Републичка дирекција за робне резерве је издала писмено „Размена по Уредби рачун бр. 324-866312/02“ од 02.10.2012. године, уз назив производа НПК (15:15:15) у количини од 25.000 килограма, укупне вредности 1.360.000,00 динара, са наведеним датумом и местом промета 02.10.2012. године Београд и туженог означила као примаоца рачуна. „Азотара ДОО“ Панчево је издала „Отпремницу туђе робе бр.550“ дана 02.12.2012. године са називом артикла НПК мешани (15:15:15) палета количине 25.000 килограма, врста транспорта камион, робу преузео ББ, корисник робе тужени, место истовара Блаце. Отпремница је потписана од стране лица које је робу преузело и лица које је отпремницу потврдило и издало. Тужиља је послала опомену туженом уз наводе да је минерално ђубриво преузето и да постоји обавеза туженог за испоруку 50 тона меркантилног кукуруза рода 2013. године, са опоменом пред утужење од 05.02.2014. године, а 04.12.2014. године, одговорила је на допис – молбу туженог од 30.11.2013. године, да не може да прихвати одлагање враћања дуга јер нема овлашћење да мења одредбе уговора. Пресудом Основног суда у Руми К 384/21 од 07.10.2021. године (правноснажна 29.03.2022. године) ВВ је оглашен кривим између осталог, што је у намери да прибави противправну имовинску корист лажним приказивањем чињеница довео у заблуду оштећеног АА (овде туженог) и навео га да учини нешто на штету своје имовине на тај начин што је лажно обећао оштећеном АА да ће у ХИП „Азотара“ ДОО Панчево за оштећеног преузети 25.000 килограма минералног ђубрива по уговору о размени од 27.09.2012. године и да ће извршити превоз својим теретним возилом наведених 25.000 килограма минералног ђубрива оштећеном АА, након чега је исти предао окривљеном примерак наведеног уговора који је окривљени искористио и наведено минерално ђубриво продао ГГ, након чега је ГГ исто продао ДД, а које ђубриво је ББ на основу овлашћења које је окривљени ВВ доставио ХИП „Азотара“ ДОО Панчево, својим теретним возилом преузео количину од 25.000 килограма минералног ђубрива и извршио превоз наведеног ђубрива ДД из ..., чиме је извршио крвично дело преваре из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ па му је изречена условна осуда и новчана казна, а оштећени АА упућен на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев са закључком да тужиља није доказала да је туженом испоручила минерално ђубриво у складу са уговором о размени од 27.09.2012. године.

Другостепени суд није прихватио закључак првостепеног суда с обзиром да је формиран на основу погрешне примене материјалног права, па је побиијану пресуду преиначио и усвојио тужбени захтев са образложењем да су парничне странке биле у правном односу поводом закљученог уговора о размени од 27.09.2012. године, којим се тужиља обавезала да туженом пренесе у својину минерално ђубриво у количини од 25.000 килограма и да му преда, а тужени се обавезао да тужиљи пренесе својину на меркантилном кукурузу у количини од 50.000 килограма и у ту сврху да јој га преда, чиме су парничне странке закључиле уговор о размени, па како је тужиља испунила своју обавезу тако што је испоручила минерално ђубриво у количини од 25.000 килограма, а тужени није испунио своју обавезу испоруком меркантилног кукуруза у количини од 50.000 килограма, то је обавезао туженог да тужиљи преда 50.000 килограма меркантилног кукуруза.

Међутим, у току поступка учињена је битна повреда поступка из члана 374. став 1. у вези члана 383. ЗПП, јер је другостепени суд, без отварања главне расправе утврдио другачије чињенично стање у односу на чињенично стање утврђено у првостепеном поступку.

Другостепени суд је преиначио првостепену одлуку и извео закључак да је тужиља испунила своју обавезу тако што је испоручила минерално ђубриво у количини од 25.000 килограма, а тужени није испунио своју обавезу испоруком меркантилног кукуруза у количини од 50.000 килограма, па је обавезао туженог да тужиљи преда 50.000 килограма меркантилног кукуруза а да при томе није отворио расправу, код закључка првостепеног суда да тужиља није доказала да је туженом испоручила минерално ђубриво у складу са уговором о размени од 27.09.2012. године

У поновном поступку другостепени суд ће имати у виду примедбу изнету у овом решењу и отклонити битну повреду поступка, па ће изнова донети одлуку о жалби туженог против првостепене пресуде.

Са изнетих разлога на основу одредбе члана 415. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић